

RUNYX

THE PREDATOR

Vertaald door Sanne Hillemans

AMSTERDAM · ANTWERPEN

NOOT VAN DE AUTEUR

Dit is het eerste boek in de Dark verse-reeks. Alles in deze wereld is duister, rauw en bruut. De personages, hun gedrag en hun omstandigheden zijn allemaal een direct gevolg van hun wereld. De moraliteit bestaat uit grijstinten en de menselijkheid is twijfelachtig. In ieder boek ga ik verder op onderzoek uit naar de duisternis en het goede dat daarbinnen nog steeds kan bestaan. Als je daar echter een ongemakkelijk gevoel van krijgt, raad ik je met klem aan om daar nu even bij stil te staan. Er worden volwassen situaties omschreven, net als expliciete scènes, brute omstandigheden en twijfelachtige daden. Ik hoop dat je ervan gaat genieten om met mij in deze wereld te duiken.

Nog een opmerking: aangezien de hoofdpersoon een extreem hoog IQ heeft, bevatten haar gedachten soms herhalende patronen. Dingen die ze fascinerend vindt, herhaalt ze vaak voor zichzelf. Daarom zul je merken dat er enkele zinnen herhaaldelijk terugkomen in het boek.

Als jij in de afgrond kijkt, kijkt de afgrond ook in jou.

– Friedrich Nietzsche

PROLOOG

HET VERBOND

Tenebrae City, 1985

Op een koude, donkere winteravond, terwijl de wind jankte en de hemel sneeuwvlokken hilde, spraken twee mannen van Team Tenebrae op een afgelegen plek af met de twee mannen van Shadow Port. Al waren de families al meer dan een decennium rivalen, inmiddels begon die rivaliteit een negatieve impact te hebben op hun zaken. Hun wereld was klein en ze konden het niet steeds op elkaar gemunt blijven hebben als er veel grotere en winstgevendere opties waren waar ze beiden baat bij konden hebben. Het was tijd om een einde te maken aan de rivaliteit van het decennium en een begin te maken met een partnerschap dat gericht was op de toekomst.

De leider van Shadow Port rilde ondanks zijn dikke jas; hij was niet gewend aan de vrieskou in zijn stad in het westen. De leider van Team Tenebrae lachte. Zij zagen de zon zelfs nog minder dan hij zijn vrouw zag. Er werd vriendschappelijk geconverseerd. De mannen die naast de leiders stonden, zwegen en observeerden.

En toen werden de zaken besproken. Wapens en alcohol, het gezicht van de hele operatie. Het was tijd om te starten met een nieuwe onderneming – iets wat de familie voor het eerst deed. De leider van Team Tenebrae had het idee bedacht. Het was een nieuwe handel die nog niet gebruikelijk was in de wereld, maar er was potentie voor een geweldige toekomst en meer geld dan waar ze ooit van hadden kunnen dromen. De leider van Shadow Port

stemde in. De mannen beloofden elkaar het geheim te houden, om de handel verborgen te houden. Iedereen mocht denken dat wapens en alcohol hun voornaamste handelswaar waren.

De leider van de Tenebrae deed zijn kofferbak open. Erin lagen twee jonge meisjes, niet ouder dan acht jaar. Ze waren bewusteloos en hadden geen idee wat hun te wachten stond.

De leiders schonken elkaar een kleine glimlach en schudden elkaar de hand.

‘Op de toekomst,’ zei de een.

‘Op de toekomst,’ echode de ander.

En zo kwam het verbond tot stand.

RUIKEN

Heden

Het mes drukte tegen haar bovenbeen.

Ik hoor hier niet te zijn.

Die gedachte bleef zich maar herhalen in de gedachten van Morana. Ze was nerveus en gespannen, maar probeerde gereserveerd over te komen. Ze hield haar volle champagneglas vast en deed alsof ze ervan nipte. Ondertussen scanden haar ogen constant de menigte om haar heen. Hoewel ze wist dat een paar slokken van de bubbels wonderen zou verrichten voor haar overspannen zenuwen, onthield Morana zich ervan. Het was belangrijker dat ze scherp kon blijven denken dan dat ze wat vloeibare moed had voor vanavond. Misschien. *Hopelijk.*

Het feest was in volle gang. Het vond plaats op het grote grasveld in de tuin van het huis van een lid van de familie Maroni. Dat verdomde Team Tenebrae. Het was maar goed dat ze er in de afgelopen dagen zoveel onderzoek naar had gedaan.

Morana keek vanuit de schaduwen om zich heen in de goed verlichte tuin. Ze zag allemaal gezichten die ze in de loop van de jaren zo vaak op het nieuws had gezien. Een paar ervan had ze tijdens haar jeugd zelfs in haar eigen huis gezien. Ze zag de soldaten van Team Tenebrae met stoïcijnse gezichten rondlopen. Ze zag de vrouwen die vooral dienden ter decoratie aan de arm van de mannen met wie ze hier waren. Ze zag de vijanden.

Morana negeerde hoe erg haar pruik jeukte en observeerde

enkel. Ze had er vanavond flink haar best voor gedaan om eruit te zien als iemand anders. De lange zwarte avondjurk die ze droeg, verborg de messen die ze om haar dijen had gebonden – waarvan er een op de een of andere manier gedraaid was en nu in haar huid boorde. De armband om haar pols had ze gekocht op het darkweb. Het had een geheim compartiment voor een aerosolgif dat nog niet te koop was. Ze had haar donkere haar strak op haar hoofd gebonden, zodat de zijdezachte pruik met rossig haar er goed overheen paste. Haar lippen waren felrood. Dit was niet wie ze was, maar het was noodzakelijk. Deze avond was ze al dagen aan het plannen. Ze was er al dagen van uitgegaan dat dit plan zou werken. Ze kon het niet verprutsen. Niet nu ze zo dichtbij was.

Ze keek naar de villa die zich achter de menigte aftekende. Het was een enorm bakbeest; een andere manier om het te omschrijven was er niet. Het was net een eeuwenoud kasteel uit de heuvels van Schotland. Het huis – een vreemd soort hybride tussen een moderne villa en een ouderwets kasteel – was een beest. Een beest dat iets in zijn buik had wat aan haar toebehoorde.

De koele lucht rook naar de avondbloesems en Morana moest constant de rillingen die aan haar huid trokken van zich afschudden.

Haar aandacht werd getrokken door het bulderende gelach van een man. Haar ogen bleven hangen op de fitte, grijsharige man die met een stel andere mannen in de noordelijke hoek van het terrein stond te lachen. Morana bestudeerde hem. Zijn gezicht bevatte rimpels en voor zover ze kon zien waren zijn handen schoon.

Maar o, wat kleefde er veel bloed aan die handen. Zóveel bloed. Niet dat iemand in hun wereld nog écht schone handen had, maar hij had zichzelf neergezet als de bloederigste van hen allemaal – en dat was inclusief haar vader.

Lorenzo ‘De Bloedhond’ Maroni was de baas van Team Tenebrae. Zijn carrière was al vier decennia lang en zijn strafblad was langer dan haar arm. Zijn koelbloedige houding was

in hun wereld iets om te bewonderen. Morana was vaak genoeg bij mensen zoals hij in de buurt geweest dat ze zich er niet door van haar stuk liet brengen. Of, nou ja, ze liet het in ieder geval niet zien.

Naast Lorenzo stond zijn oudere zoon, Dante ‘De Muur’ Maroni. Zijn knappe gezicht hield velen voor de gek, maar Morana had genoeg onderzoek gedaan om hem niet te onderschatten. Hij was gebouwd als een muur en torende boven bijna iedereen uit. Zijn lichaam leek wel van baksteen. Als de geruchten waar waren, dan had hij bijna een decennium geleden een belangrijke rol in de organisatie gekregen.

Morana deed alsof ze champagne dronk. Ze glimlachte beleefd naar een vrouw die haar kant op keek en uiteindelijk liet ze haar blik afdwalen naar de man die zwijgend naast Dante stond.

Tristan Caine.

Hij was een anomalie. Hij was het enige lid zonder bloedband dat door middel van een eed in de familie was opgenomen. Het enige lid zonder bloedband dat zo’n hoge rang had binnen Team Tenebrae. Niemand wist precies waar hij stond in de hiërarchie, maar mensen wisten dat hij hoog in de rangorde stond. Iedereen had zo zijn theorie over waarom, maar niemand wist het echt zeker.

Morana bekeek hem. Hij was lang, slechts een centimeter of twee korter dan Dante, en was gekleed in een nonchalant driedelig pak – min de stropdas. Zijn donkerblonde haar leek net donkerbruin en was gemillimeterd. Van een afstandje leken zijn ogen een lichte kleur te hebben.

Morana wist dat ze blauw waren. Helderblauw. Ze had foto’s van hem gezien – altijd spontane foto’s waarop hij er verrassend leeg uitzag. Morana was er in hun wereld wel aan gewend dat mensen uitdrukingsloze gezichten hadden, maar hij deed er nog een schepje bovenop.

Hoewel zijn gespierde lichaam aantrekkelijk was, was dat niet de reden dat Morana haar blik niet meer kon afwenden. Dat kwam door de verhalen die ze in de afgelopen jaren over hem

had gehoord, voornamelijk door gesprekken af te luisteren – en dan met name die van haar vader.

Volgens de verhalen was Tristan Caine de zoon van Lorenzo Maroni's persoonlijke bodyguard, die bijna twintig jaar geleden was gestorven tijdens het beschermen van zijn baas. Tristan was jong geweest en zijn moeder was er na de dood van haar echtgenoot vandoor gegaan. Vanwege onbekende redenen had Lorenzo de jongen onder zijn hoede genomen en hem eigenhandig getraind in vaardigheden die bij hun beroep hoorden. Vandaag de dag was meneer Caine als een zoon voor Bloedhond Maroni. Sommigen zeiden zelfs dat Maroni hem verkoos boven zijn eigen bloedverwanten. Sterker nog, het gerucht ging dat Tristan na Maroni's pensioen de leiding over Team Tenebrae zou overnemen, niet Dante.

Tristan 'Het Roofdier' Caine.

Ze noemden hem een roofdier. Zijn reputatie was bij iedereen bekend. Hij ging maar zelden op jacht, maar als hij dat eenmaal deed, was het voorbij. Als hij dat eenmaal deed, ging hij recht op de slagader af. Geen afleidingen. Geen speelruimte. Hij kwam onaangedaan en stoïcijns over, maar de man was dodelijker dan het mes dat in haar dij drukte.

Hij was ook de reden dat ze naar dit feest was gekomen. Morana was van plan om Tristan Caine te vermoorden.

Het leven als de dochter van de baas van de familie Shadow Port had haar op een heleboel dingen voorbereid. Maar niet hierop. Ook al werd Morana tijdens haar jeugd omringd door misdaad, ze was vrij afgeschermd gebleven van de narigheid in hun wereld. Ze had thuis les gekregen, was naar de universiteit gegaan en nu werkte ze als freelance developer. Allemaal vrij saai.

Dat was ook precies de reden dat ze er niet voor gemaakt was om hiermee om te gaan. Ze was er niet op voorbereid geweest om te infiltreren in het huis van haar vaders vijanden – en dus

ook haar vijanden. En ze was er al helemaal niet op voorbereid om die vijand te vermoorden.

Misschien hoefde ze hem niet echt te vermoorden. Misschien zou het net zo goed werken als ze hem ontvoerde.

Ja hoor, vast.

Meer dan een uur lang hield Morana Tristan Caine nauwlettend in de gaten zonder het te overduidelijk te maken. Ze wachtte tot hij in beweging kwam. Nadat hij een tijdlang met een duistere frons op zijn knappe gezicht aan Maroni's zijde vastgeplakt had gezeten, maakte hij zichzelf los om naar de bar te lopen.

Morana overwoog of ze hem in het openbaar moest benaderen of dat ze beter kon wachten tot hij het huis binnenging. Na een seconde van besluiteloosheid koos ze voor de tweede optie. Hem nu benaderen was veel te gevaarlijk en als ze betrapt werd zou dat niet alleen betekenen dat ze de doodstraf kreeg, het zou ook betekenen dat hun families oorlog zouden krijgen. Een maffiaoorlog. Ze huiverde bij de gedachte aan alle morbide verhalen die ze in de loop der jaren had gehoord.

Ze vroeg zich ook af of ze haar logica gebruikte voor haar verlangen om de man te willen doden. Misschien niet, maar wat ze wel echt moest doen, was het huis binnen zien te komen om erachter te komen waar hij haar code had verborgen.

Het was allemaal begonnen als een uitdaging van haar ex-vriend (niet dat iemand van hem op de hoogte was). Hij was zelf ook een developer en hij had haar uitgedaagd om de meest complexe code te schrijven die ze maar kon bedenken. Omdat ze altijd zo gevoelig was voor een goede uitdaging, was ze ermee akkoord gegaan.

Die code was haar Frankenstein; een krachtig monster dat verkeerd had uitgepakt en waar ze geen controle meer over had. De code zou iedereen digitaal kunnen schenden en ieder vuil geheim kunnen opgraven uit de diepste krochten van het web. De code zou hele overheden of hele maffiafamilies kunnen verwoesten als die in de verkeerde handen terecht kwam.

En hij was in de meest verkeerde handen terechtgekomen die

je je maar kon voorstellen. Haar klootzak van een ex – Jackson – had de code drie weken geleden gestolen toen ze ermee klaar was en daarna was hij verdwenen. Toen ze hem op wilde sporen ontdekte ze dat Jackson eigenlijk door Team Tenebrae gestuurd was om zich in haar leven te wurmen; sterker nog, hij was gestuurd door meneer Caine. Hoe hij achter haar vaardigheden en haar code was gekomen, dat wist ze niet.

Ze was genaaid. Zo ontzettend hard genaaid.

Ze kon dit met geen mogelijkheid aan haar vader vertellen. Echt niet. Haar misdaden waren te groot. Ze had gedatet met een buitenstaander en ze had een tijdbomcode geschreven zonder enige beveiliging. Het ergste was nog wel waar de code terecht was gekomen. Als haar vader daarachter kwam, zou hij haar zonder enige aarzeling vermoorden. Dat wist ze zeker, en eerlijk gezegd maakte het haar niets uit. Maar onschuldige mensen en omstanders verdienden het niet dat hun leven vernietigd werd door háár fouten.

Dus nadat ze wekenlang onderzoek had gedaan en mensen had gestalkt, had ze uiteindelijk een uitnodiging voor zichzelf vervalst voor het feest in Tenebrae. Haar vader dacht dat ze op dit moment bij haar niet-bestaande vrienden van de universiteit was. Haar beveiligers dachten dat ze dronken lag te slapen in haar afgesloten hotelsuite. Maar ze was ontsnapt. Ze was naar het hol van de leeuw gegaan. Ze moest die code zien te vinden en hier als een speer weer weg zien te komen. En dat moest ze allemaal doen terwijl ze het roofdier het zwijgen oplegde. De enige manier om dat te doen, was door hem te vermoorden.

Als ze dacht aan dat hij het brein was achter alles wat er met Jackson was gebeurd, dan kookte haar bloed. Dus nee, het zou geen enkel probleem zijn om hem te vermoorden. Elke keer dat ze aan die ziekelijke hufter dacht, werd die behoefte sterker. Morana knarste met haar tanden.

Uiteindelijk begaf Tristan Caine zich na een shotje whisky in de richting van de villa.

Tijd voor actie.

Morana knikte in zichzelf en zette haar glas op een dienblad van een van de vele obers, waarna ze stilletjes achter hem aan liep naar het afgelegen pad dat hij nam. Ze bleef in de schaduwen en door haar donkere jurk zou ze niet opvallen. Na een paar stappen op het pad zag ze achter haar dat het feest uit het zicht begon te verdwijnen en de bebossing om haar heen leek steeds dichterbij te worden.

Verderop zag ze Caines lange brede lichaam soepel naar de trap van het huis lopen. Hij beklom de trap met twee treden tegelijk en ze haastte zich op haar hakken achter hem aan om hem niet uit het oog te verliezen.

Ze keek om zich heen om het terrein af te speuren, waarna ze laag bleef en de trap beklom. Links van haar zag ze het feest en de beveiligers die op het grasveld opgesteld stonden.

Morana fronste door het gebrek aan beveiliging bij het huis zelf en betrad het huis via de ruimte tussen de enorme deuren.

En meteen zag ze een bewaker in de hal recht op haar af komen.

Adrenaline overmeesterde haar en ze dook weg achter de eerste de beste pilaar. Haar ogen schoten door de grote hal met aan het plafond een overdreven kroonluchter. Haar blik volgde Caine, die links van de hal een gang in liep. Zijn rug verdween uit het zicht toen hij een hoek om ging.

Opeens voelde ze een hand aan haar arm trekken.

De grote beveiligiger keek fronsend op haar neer. 'Bent u verdwaald, juffrouw?' vroeg hij. Zijn ogen stonden achterdochtig.

Voordat ze het goed kon afwegen, pakte Morana de vaas naast haar op en gooide hem kapot tegen zijn hoofd. De ogen van de beveiligiger werden groot en hij zakte in elkaar.

Morana ontsnapte en berispte zichzelf. *Fuck, fuck, fuck.* Dat was veel slordiger dan ze had gewild.

Ze haalde diep adem en concentreerde zich op de taak die voor haar lag. Ze hurkte neer en begaf zich naar de gang. Eenmaal daar begon ze te rennen, maar ze stopte even om haar hakken uit te trekken om te voorkomen dat ze herrie maakte. Binnen enkele

seconden was ze bij de bocht die dieper het huis in ging en ze keek op naar een trap die naar een enkele deur leidde.

Ze slikte. Haar hart bonsde en ze begon aan de klim.

Toen ze op de overloop stond, liep ze op haar tenen naar de deur toe. Ze haalde diep adem en haalde het mes uit de schede om haar dij, zich bewust van de blauwe plek die het wapen daar had achtergelaten. Ze stak haar hand uit naar de deurnop, deed haar hakken weer aan en trok de deur open.

Ze stak haar hoofd om de hoek en zag een vrij donkere ruimte die leek op een logeerkamer. De kamer was leeg. Met een frons stapte ze naar binnen en stilletjes trok ze de deur achter zich dicht.

De deur aan de andere kant van de grote ruimte ging open voordat ze überhaupt de kans had gekregen om haar omgeving in zich op te nemen. Met bonzend hart hurkte ze neer in de hoek, vanwaar ze de man uit de badkamer zag komen. Hij gooide zijn jasje op het bed. Morana observeerde de bretels die sterk afstaken tegen zijn witte overhemd, waarvan de strakke stof tot aan de kraag toe dichtgeknoopt was en zich uitstreckte over zijn brede borst. Een zeer gespierde borst. Ze durfde te wedden dat hij ook flinke buikspieren had. Ook al haatte ze het dat ze het opmerkte, ze kon niet ontkennen dat deze man ontzettend aantrekkelijk was. Jammer dat hij eveneens een enorme klootzak was.

Ze keek toe hoe hij zijn telefoon uit zijn broekzak haalde en over het scherm veegde. Al zijn concentratie ging uit naar wat hij zag. Met zijn gespierde rug in haar vizier stond ze op van de plek waar ze gehurkt in de schaduwen zat.

Het was nu of nooit.

Ze ging achter hem staan en haar hand trilde een beetje toen ze het mes stevig omklemde met haar steeds bleker wordende vingers. Ze schuifelde naar voren en durfde niet eens te ademen, bang dat ze hem zou laten weten dat ze er was. Ze bevond zich bijna twee passen achter hem, vanwaar ze het mes tegen zijn rug hield, vlak boven de plek waar zijn hart zat.

Zo kil als ze kon zei ze: 'Als je beweegt, sterf je.'

Ze zag de spieren in zijn rug een voor een verstijven, nog voordat ze iets gezegd had. Dat zou haar fascineren als ze niet zo verdomd bang en boos was.

‘Interessant,’ merkte hij vlak op, alsof zijn leven niet in haar handen lag.

Ze verstevigde haar greep. ‘Laat je telefoon vallen en doe je handen omhoog,’ beval ze, waarna ze toekeek hoe hij zonder aarzeling deed wat ze zei.

Zijn stem doorbrak de gespannen stilte. ‘Aangezien ik niet al dood ben, neem ik aan dat je iets wilt.’

De volledig kalme toon van zijn stem zorgde er niet voor dat haar zenuwen afnamen. Waarom leek hij hier totaal niet mee te zitten? Ze had hem open kunnen snijden. Miste ze soms iets?

Zweet sijpelde over haar rug en haar pruik jeukte op haar hoofdhuid, maar ze bleef zich concentreren op zijn rug. Ze haalde een tweede mes tevoorschijn – uit de schede aan haar andere dij – en duwde het tegen zijn zij, vlak onder zijn nier. Zijn rug spande zich wat verder aan, maar zijn handen trilden niet eens. Hij hield ze recht omhooggeheven.

‘Wat wil je?’ vroeg hij. Zijn toon was net zo stabiel als zijn handen.

Morana haalde diep adem, slikte en zei toen: ‘De USB-stick die Jackson je heeft gegeven.’

‘Jackson? Welke Jackson?’

Morana drukte waarschuwend wat harder met de messen. ‘Doe maar niet alsof je neus bloedt, meneer Caine. Ik weet alles over je zaken met Jackson Miller.’

Zijn rug bleef stokstijf en haar messen konden elk moment zijn huid doorboren. ‘Nou, waar is dat ding?’

Er viel een stilte voordat hij zijn hoofd naar links boog. ‘Binnenzak van mijn jas.’

Verrast knipperde Morana met haar ogen. Ze had niet verwacht dat hij zo makkelijk zou toegeven. Misschien was hij achter dat machovoorkomen eigenlijk maar een lafaard. Misschien waren de geruchten en verhalen allemaal verzonnen.

Ze keek naar het zwarte jasje en in de fractie van een seconde waarin ze afgeleid was, gebeurde het. Haar rug knalde tegen de muur naast de deur en haar rechterhand met het mes werd tegen de muur gedrukt en klem gehouden door een stevige greep. Haar linkerhand met het andere mes verplaatste zich naar haar eigen keel, volledig onder controle gehouden door de veel sterkere en veel kwadere Tristan Caine.

Morana knipperde naar hem en keek in zijn ogen – zijn zeer blauwe en zeer boze ogen. Ze was verbijsterd door deze wending. Hier was ze niet op voorbereid. Shit, hier was ze écht niet op voorbereid.

Morana slikte moeizaam. Het lemmet van haar eigen wapen dat ze in haar eigen hand had, werd vastgehouden door hem en drukte tegen haar keel. Ze voelde het koele metaal haar zongebruinde huid bedreigen. Zijn andere grote en ruwe hand hield haar rechterhand boven haar hoofd tegen de muur gedrukt. Zijn vingers zaten als ketenen om haar pols. Ze voelde zijn veel grotere, gespierdere lichaam tegen het hare drukken. Zijn borst voelde warm tegen haar hijgende bovenlichaam en de muskusachtige geur van zijn parfum drong haar neus binnen. Zijn benen hielden de hare ook op hun plek, waardoor ze zich totaal niet kon bewegen.

Ze slikte en keek in zijn ogen, rechtte haar rug. Als ze al moest sterven, dan zou ze niet sterven als een lafaard; al helemaal niet door de handen van iemand zoals hij.

Hij leunde dichterbij en zijn gezicht bevond zich op enkele centimeters afstand van het hare. Zijn ogen waren kil en zijn stem was bruuft toen hij sprak. ‘Dit plekje, hier,’ zei hij zacht. Ondertussen drukte hij het puntje van het mes tegen een plek vlak onder haar kaak, in haar blootgestelde keel. ‘Dat is een makkelijke plek. Als ik je hier raak, sterf je voordat je kan knippen.’

Haar maag draaide zich om, maar ze knarste met haar tanden en weigerde om haar angst te laten zien. In stilte luisterde ze terwijl hij het mes naar de bonzende harts slag in haar keel bracht.

‘Dit plekje... Dan sterf je, maar het wordt geen nette situatie.’

Haar hart donderde in haar borst door de wraak die ze wilde nemen. Haar handpalmen zweetten door de blik in zijn ogen. Hij bewoog het mes weer, dit keer naar een plek onderaan haar hals. ‘En hier... Weet je wat er gebeurt als ik je hier snij?’

Morana zweeg en observeerde hem alleen. Zijn stem was uitdagend – haast verleidelijk – terwijl hij haar verlokte met de dood.

‘Dan voel je pijn,’ ging hij onverstoord verder. ‘Dan bloed je dood. Je zult ieder druppeltje bloed je lichaam voelen verlaten.’ Zijn stem rolde over haar huid. ‘De dood zal je komen halen, maar pas veel later. En de pijn wordt... ondraaglijk.’ Hij hield het mes stil op dat plekje en opeens werd zijn stem kil. ‘Dus als je dat niet wilt, dan ga je me nu vertellen wie je heeft gestuurd en over welke USB-stick je het hebt.’

Verward knipperde Morana naar hem en toen daalde het besef pas op haar neer. Hij herkende haar niet. Natuurlijk niet. Ze hadden elkaar nog nooit echt ontmoet. En wat betreft eerste ontmoetingen liet deze nog wel wat te wensen over. Waarschijnlijk had hij haar alleen op een foto gezien, net zoals zij hem.

Morana bevochtigde haar droge lippen en fluisterde: ‘Die USB-stick is van mij.’

Hij kneep zijn ogen een beetje samen. ‘O ja?’

Ze kneep zelf haar ogen ook tot spleetjes. De woede die was verjaagd door de angst, keerde nu hevig terug. ‘Ja, klootzak. Ik heb me uit de naad gewerkt om die code te maken en ik sta niet toe dat jullie die nu gebruiken. Jackson heeft het bestand van me gejat en ik ben helemaal uit Shadow Port gekomen omdat ik het terug wil.’

Er viel een korte stilte. Toen nam zijn blik haar gelaatstrekken op, waarna hij verrast keek. ‘Morana Vitalio?’

Morana knikte kort en voorzichtig vanwege het mes tegen haar keel. Hij bekeek haar van top tot teen en toen bleef zijn blik even hangen bij haar pruik en haar lippen. Hij nam iedere centimeter van haar op voordat hij haar weer aankeek.

‘Zo zo,’ mompelde hij – vooral tegen zichzelf – toen hij het mes

een stukje verder weg hield. Zijn stoppelige kaak ontspande iets nu hij haar identiteit kende.

Ze deed haar mond open om hem te vragen dat mes weg te doen, maar op dat moment werd er luid op de deur gebonsd. Morana slaakte een verrast kreetje en hij liet de hand boven haar hoofd los, waarna hij zijn vrije hand gebruikte om haar mond te bedekken.

Serieus? Wat dacht hij dat ze ging doen dan? Om hulp schreeuwen in het huishouden van Team Tenebrae?

‘Tristan, heb je iemand in het huis gezien? Iemand heeft Matteo beneden buiten westen geslagen,’ zei een zware stem aan de andere kant van de deur. De stem had een licht accent.

Morana voelde een zwaar gewicht op haar maag drukken en haar ogen werden groot toen zijn blik de hare vond.

Zijn rechterwenkbrauw schoot omhoog terwijl hij reageerde op de vraag. ‘Nee, niemand gezien.’ Zijn blik dwaalde van haar af. ‘Ik kom er over een paar minuten aan.’

Morana hoorde de voetstappen verdwijnen en na een paar tellen trok hij zijn hand van haar mond. Zijn lichaam verschoof echter niet.

‘Wil je dat mes nu weghalen?’ vroeg ze zacht. Ze keek hem doordringend aan.

Zijn al opgetrokken wenkbrauw ging nog hoger en hij leunde weer naar haar toe. Het mes bewoog geen centimeter. ‘Je zou moeten weten dat je niet in je eentje zonder bescherming het huis van de vijand binnen moet wandelen. En je zou moeten weten dat je nooit een roofdier moet besluipen. Als we eenmaal de geur van je bloed opgepikt hebben, is het een kwestie van jagen.’

Morana klemde haar kaken op elkaar en haar hand jeukte om hem en zijn kleinerende houding een klap te verkopen. ‘Ik wil die USB-stick terug.’

Hij bleef gedurende een lange seconde stil, stapte toen naar achteren en liet haar armen los, maar de messen griste hij uit haar handen en hij bekeek ze.

‘Het was dom van je om hier te komen, juffrouw Vitalio,’ zei

hij zacht. Hij keek haar aan. 'Als mijn mensen je gevonden hadden, was je nu dood geweest. Als jouw mensen erachter gekomen waren, was je nu dood geweest. Was het je plan om een oorlog te starten?'

Wat een hypocriet. Morana deed een stap in zijn richting; hun lichamen werden nu enkel gescheiden door een paar centimeter lucht. Ze keek hem kwaad aan. 'Ik ga toch wel dood, dus heel dom lijkt het me niet. Heb je enig idee wat de inhoud van die USB-stick kan doen? Stel je die hypothetische oorlog voor waarvan je me net beschuldigde, maar dan tien keer erger.' Ze ademde diep in en probeerde hem met rede te overtuigen. 'Luister, geef me gewoon die code. Dan vernietig ik hem en kunnen we allemaal weer door met ons leven.'

Er viel een lange, zware stilte. Zijn ogen bestudeerden haar en ze voelde zich ongemakkelijk onder zijn onderzoekende blik. Na minuten die maar voort leken te duren, gaf hij haar het mes en zei: 'Onder de trap zit een deur die naar de poort leidt. Ga daarlangs weg, voordat iemand je ziet en de chaos losbarst. Ik heb voor het eerst in maanden een rustig avondje en het laatste wat ik wil is jouw bloed moeten opruimen.'

Morana ademde nogmaals diep in en nam de messen van hem aan. 'Alsjebliet.' Voor het eerst zag Morana iets anders door zijn ogen flitsen.

Hij sloeg zijn armen over elkaar en hield zijn hoofd schuin om haar aan te kijken. 'Ga via de deur.'

Met een zucht beseftte ze dat ze verslagen was. Er was niets anders wat ze kon doen. En terug naar huis gaan betekende dat ze het haar vader moest vertellen. En dat betekende voor haar óf de dood óf verbanning. *Fuck.*

Ze knikte en accepteerde de zure smaak in haar mond. Daarna draaide ze zich om en stak ze haar hand uit naar de deurknop. Ze voelde zijn blik in haar rug boren.

'Juffrouw Vitalio?'

Ze draaide haar hoofd om hem weer aan te kijken en zag zijn ogen glinsteren door iets waarvan haar hart een sprongetje

maakte en ze vlinders in haar maag voelde.

Hij pinde haar met zijn blik een poosje vast voordat hij weer sprak. 'Je staat bij me in het krijt.'

Verbaasd knipperde Morana. Dat begreep ze niet. 'Pardon?'

Zijn blik werd nog intenser, zijn blauwe ogen leken te vlammen. 'Je staat bij me in het krijt,' herhaalde hij.

Haar mond vertrok. 'Waarvoor, verdomme?'

'Voor je leven,' zei hij stellig. 'Als je ook maar iemand anders was tegengekomen dan mij, dan zou je nu geen adem meer halen.'

Verward fronste Morana en ze zag dat hij zijn lippen even tuitte, zelfs nu zijn ogen haar aanstaarden met die blik die ze niet kon plaatsen.

'Ik ben geen gentleman omdat ik je laat gaan,' zei hij zacht. 'Je bent me nu iets verschuldigd.'

En toen overbrugde hij de afstand tussen hen. Morana slikte en haar hand op de deurknop verstrakte. Haar hart bonsde en ze boog haar hoofd naar achteren om het oogcontact vast te houden. Hij staarde haar nog een paar lange momenten aan voordat hij naar voren leunde zonder zijn blik van haar af te wenden. Zijn ademhaling streek over haar gezicht en zijn muskusachtige geur drong haar neus binnen toen hij fluisterde: 'En op een dag zal ik je om een gunst vragen.'

Morana voelde haar adem stikken. En toen vluchtte ze de kamer uit.